ВІРУЮ

№ 8 (307)
СЕРПЕНЬ
2024

Газета Івано-Франківської християнської місії милосердя « Добрий Самарянин»

Реєстраційне свідоцтво
ІФ № 406 від 16.06.1999.

РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ БЕЗПЛАТНО

БІЖІМО ДО ХРИСТА!

Розрізнити спасенного і загиблого можна просто вже, а не лише тоді, коли вони опиняться на небі чи в пеклі. Коли людина падає з хмарочоса, вона, фактично, загинула в ту ж мить, коли почала падати. Гріх – це також падіння. Той, хто безтурботно живе в гріху, насправді стрімголов летить у пекло.

Але якщо людина, живучи в гріху, мучиться від цього і щиро шукає Бога й спасіння – вона знайде. «І будете шукати Мене, і знайдете, коли шукатимете Мене всім своїм серцем» (Єремії 29:13).

«І, ввійшовши Ісус, переходив через Єрихон. І ось чоловік, що звався Закхей, він був старший над митниками, і був багатий, бажав бачити Ісуса, хто Він, але з-за народу не міг, бо малий був на зріст. І, забігши вперед, він виліз на фіґове дерево, щоб бачити Його, бо Він мав побіч нього проходити. А коли на це місце Ісус підійшов, то поглянув угору до нього й промовив: Закхею, зійди зараз додолу, бо сьогодні потрібно Мені бути в домі твоїм! І той зараз додолу ізліз, і прийняв Його з радістю. А всі, як побачили це, почали нарікати, і казали: Він до грішного мужа в гостину зайшов! Став же Закхей та й промовив до Господа: Господи, половину маєтку свого я віддам ось убогим, а коли кого скривдив був чим, верну вчетверо. Ісус же промовив до нього: Сьогодні на дім цей спасіння прийшло, бо й він син Авраамів. Син бо Людський прийшов, щоб знайти та спасти, що загинуло!» (Луки 19:1-10).

Люди казали, що Закхей – грішна людина, а Христос сказав: «Сьогодні на дім цей спасіння прийшло…» Не колись, а вже прийшло. Чому? Бо хоча Закхей ще нічого не зробив, але вже мав намір зробити. Його серце ожило і полинуло до Бога. Ісус бачив, що цей порив щирий і що Закхей вже не повернеться назад і не зупиниться на півдорозі.

Гріх – це хвороба душі, що спричинює духовну смерть. Щоб врятувати хворого, потрібно вилікувати хворобу. Щоб спасти від пекла, потрібно вилікувати грішника від гріха.

Люди ділять гріхи на великі і малі. Та насправді гріх – це непослух Богові, відкинення Бога та недовіра до Бога. З цих основних гріхів виникають усі інші. Адам і Єва не вчинили нічого з того, що вважають гріхом у світі. Вони тільки не послухались Бога і – втратили рай.

У Біблії читаємо: «Не бракує гріха в велемовності, а хто стримує губи свої, той розумний» (Приповісті 10:19). Але який у багатослів'я гріх? Насправді явний – хизування красномовством, неправда або перебільшення, непристойність, самолюбство й забирання часу у слухачів. Як і у пустомовства, коли слова – це просто слова в ситуації, де мало говорити, потрібно допомогти. Христос навчав: «Кажу ж вам, що за кожне слово пусте, яке скажуть люди, дадуть вони відповідь судного дня!» (Матвія 12:36). І ще читаємо: «Кожна праця приносить достаток, але праця уст в недостаток веде» (Приповісті 14:23). Насправді пустомовство – це злодій, який разом із багатослів'ям краде дорогоцінний час, коли ми могли би чогось навчитись або щось добре зробити.

Є ціла низка гріхів, які у світі за гріхи не сприймають. Та коли Святий Дух освятить душу, Він приносить у неї атмосферу неба, і людина тоді розуміє, що гріх – це не лише погані вчинки, це постійний неправедний стан перед Богом, усі наші думки, відчуття, мрії, пориви, бажання, наміри, кожна секунда, прожита без Бога.

Натомість люди, які зневажають своєю поведінкою Бога, ще й претензії Йому висувають, мовляв, чому Він не дбає про них так, як вони би хотіли. І вони будуть дуже здивовані прийдешніми судами Божими, адже Бог терпеливий, але – справедливий.

Лише Ісус Христос може спасти від усіх гріхів і від сатани, який звів перших людей, відвернувши їх від Бога. Кажуть, що сьогодні він не має кого зводити, окрім віруючих, бо всі вже зведені від колиски. Це ворог Бога і людей. І він будь що хоче погубити всіх людей. У Божому Слові говориться, що диявол половив людей у свою сітку, щоб вони виконували його волю (див. 2 Тимофія 2:26).

Але якщо людина довірить Христові свою долю, диявол у її житті безсилий. Він заманює людей, використовуючи їхні ж природні нахили й пожадливості, але у Христовому світлі добре видно диявольські спокуси, і Господь дає силу, щоб їх перемагати.

Ісус Христос спасає не лише від гріха, але і від смерті та страху. Євангеліє описує смерть Ісуса Христа: «А коли Ісус оцту прийняв, то промовив: Звершилось!.. І, голову схиливши, віддав Свого духа…» (Івана 19:30). Грецьке слово tetelestai, перекладене як «звершилося», – це, так би мовити, бойовий вигук героя, котрий здобув перемогу. Господь говорить, що Він подолав смерть, повернув нас до життя, що Він і є Воскресіння. І ми зможемо воскреснути, коли будемо вірити в Нього. Смерть тоді стане не кінцем, якого слід боятися, а початком нового життя.

Нам, християнам, можна більше не боятися смерті. Смерть вже не має влади ані над Ісусом, бо Він її здолав, ані над нами. «Бо коли за переступ одного смерть панувала через одного, то тим більше ті, хто приймає рясноту благодаті й дар праведности, запанують у житті через одного Ісуса Христа» (Римлян 5:17).

Біблія багато разів підкреслює, що ми всі грішимо, а покарання за гріх – смерть. Проте Бог так нас полюбив, що послав Свого Єдинородного Сина, Ісуса Христа, відкупити нас від усіх гріхів, відновити втрачений образ Божий, привести в Божу сім'ю і спасти від страху смерті. І це все ми зможемо зробити, коли будемо вірити в Ісуса, визнаємо Його за свого Спасителя, а також житимемо згідно з Його волею. Христос не зможе нас спасти, якщо ми того не будемо хотіти.

Тож біжімо до Христа, бо тільки в Ньому – прощення і вічне життя.

Олег КАРПЮК.
Пастор.

НА ВСЕ СВІЙ ЧАС

«На все свій час, усякій справі в цім житті – своя пора» (Еклезіяста 3:1).

Для кожної справи – свій час. Якщо ж у час, який призначений для однієї справи, ми робимо іншу, то програють обидві.

Скажімо, під час зустрічі щодо планування ви гортаєте у смартфоні стрічку інстаграму. Будьте певні, не буде ні ефективного планування, ні задоволення.

У відпустці ви продовжуєте працювати. Не буде ні доброго відпочинку, ні якісної роботи, ні емоційного відновлення.

Коли виділили час на сім'ю, але водночас вирішуєте робочі питання. Не буде ні якісного часу з сім'єю, ні ефективної роботи.

Коли виділили час для спілкування з Богом, але продовжуєте звертати увагу на сповіщення. Не буде ні відносин з Богом, ні успіху у справах.

І цей список можна продовжувати до безкінечності.

На все свій час.

Один час – одне завдання. Ефективність мультизадачності малоймовірна.

«Отець не судить нікого, але весь суд передав Синові» (Івана 5:22).

ОЦІНКА ВІД БОГА

Якими нас прагне бачити Бог? Чи відповідає наша поведінка Його задуму? Оцінка від Бога для нас – яка вона? Апостол Петро говорить про те, що ми маємо у Господі, яким є Його покликання для нас і що нам робити, аби увійти у це покликання.

По-перше, маємо позбутися безладу у своєму житті.

«Отож, відкладіть усяку злобу, і всякий підступ, і лицемірство, і заздрість, і всякі обмови, і, немов новонароджені немовлята, жадайте щирого духовного молока, щоб ним вирости вам на спасіння, якщо ви спробували, що добрий Господь» (1 Петра 2:1-30.

Якщо ми знаємо Бога, каже апостол Петро, якщо розуміємо Його доброту, то захочемо жити так, аби Його оцінка нашого життя була якнайкращою. Для цього ми спершу маємо позбутися безладу в житті, дбаючи про своє серце, очистившись від бруду непрощення і пам'ятаючи про нашу нову природу.

Маємо дбати про своє серце, адже саме в ньому – причина наших гріховних вчинків. Нас досить швидко долає лицемірство. І ось ми вже лише говоримо про силу молитви, а не молимося, лише проповідуємо про десятину, але не жертвуємо кошти на Царство Боже, лише вважаємо Біблію Словом Божим, але не читаємо і не довіряємо їй.

Слово Боже подібне до молока, каже апостол Петро. Молоко «збудовує», дозволяючи немовляті отримати все для здорового розвитку. Ми ж маємо Біблію, яка дозволяє нам, християнам, зростати у ходінні перед Богом. Адже чим ми будемо наповнюватися, таким і буде наше серце.

Бруд непрощення

Наступний крок – очиститися від бруду непрощення. Непрощення – це темне місце в нашому серці, яке відтягує нас від цілеспрямованого радісного майбутнього, натомість повертаючи у болісне минуле.

«Терпіть один одного і прощайте собі, коли б мав хто на кого оскарження. Як і Христос вам простив, робіть так і ви!» (Колосян 3:13).

Потрібно завжди пам'ятати, що ми – вже нове творіння у Христі. Ми не залежимо від історії нашої родини, тож можемо бути вільними від травм дитинства. Ми маємо силу і можливість жити відповідно до нашої нової природи.

Виконувати Боже покликання

Наступне – потрібно виконувати Боже покликання для нас.

«Приступайте до Нього, до Каменя живого, дорогоцінного, що відкинули люди Його, але вибрав Бог. І самі, немов те каміння живе, будуйтеся в дім духовий, на священство святе, щоб приносити жертви духовні, приємні для Бога через Ісуса Христа…

Але ви вибраний рід, священство царське, народ святий, люд власності Божої, щоб звіщали чесноти Того, Хто покликав вас із темряви до дивного світла Свого, колись ненарод, а тепер народ Божий, колись непомилувані, а тепер ви помилувані!» (1 Петра 2:4-5, 9-10).

Самі по собі, без Христа, ми нічого доброго не мали, ніким добрим не були. Та коли ми почали будувати наше життя на правильному фундаменті – на Христі, то і Бог почав оцінювати нас по-новому.

І саме завдяки Христу ми стали живим камінням, вибраним родом, царським священством, народом святим, людом власності Божої (1 Петра 2:5, 9).

Бог оцінює нас саме у Христі, а не завдяки нашій освіті, майну, заощадженням, навіть не завдяки нашому міцному шлюбу або дружнім стосункам. Усе це – приємні речі, але жодна з них не може стати надійним фундаментом для нашого вічного життя.

Стосунки з Ісусом

Отже, завдяки стосункам з Ісусом ми стаємо «живим камінням». Це дуже цікава метафора, адже в природі каміння неживе, і лише Бог може зробити з неживого живе. З «живого каміння» можна збудувати гарний храм. «Живий камінь» і сам хоче стати на правильне місце, а не просто лежати. Тож Бог закликає нас бути активними, шукати своє служіння, бути корисними церкві, приносити славу Богові.

Бог називає нас царським священством, царями і священниками. Спершу народом царів і священників мав стати ізраїльський народ. Саме це Бог сказав Мойсею після виходу з єгипетського рабства, біля гори Сіон одразу перед отриманням Десяти Заповідей (див. 19-й розділ Книги Вихід). Як царське священство, ізраїльський народ мав свідчити про Божу святість іншим народам і стати Божою спадщиною.

Але поки Мойсей отримував Десять Заповідей, народ, який лише кілька днів тому обіцяв виконувати Божий заповіт, вже перетворився на ідолопоклонників. Вони зробили собі теля замість невидимого Бога і стали поклонятися цьому ідолові.

Допомагати людям

Тепер Бог зробив царством священників нас, християн, адже Його місія для народів ще не завершена. Наш Цар наділив нас усіма необхідними повноваженнями.

Якими є наші обов'язки? Допомагати людям приходити до Бога, допомагати їм отримувати прощення гріхів, навчати Слову Божому, молитися за них.

Ми, християни, – вибраний рід, тобто ті, кого Бог обрав для певної місії.

Ми – народ святий, тобто відділений для особливої цілі: служіння Богові, виконання Його доручень.

І зрештою, ми – люд власності Божої. Син Божий помер за нас і тим самим викупив, зробивши Своїм народом. Він доглядає за нами як за чимось дуже цінним: ми маємо для Нього значення. А тому наш Батько дисциплінує нас так, як ми дисциплінуємо своїх дітей.

Усі ці духовні титули пов'язані між собою. Бог дає нам їх одночасно і безкоштовно, але водночас вони всі є великою відповідальністю. Ці титули ми отримали не для того, аби пишатися і насолоджуватися ними, а для певної місії.

Усе це – заради того, аби «звіщати чесноти Того, хто покликав вас із темряви до дивного світла Свого» (1 Петра 2:9).

Наскільки ви відповідаєте цьому описові святого Божого народу?

Чи не потрібно вам позбутися певного безладу у вашому житті?

Чи виконуєте ви Боже доручення?

СПАСІННЯ – ЗАСЛУЖИТИ ЧИ ПРИЙНЯТИ ЯК ПОДАРУНОК?

Спасіння – це рятувальний човен, який ми самі будуємо, чи рятувальний круг, поданий нам згори? Відповідає пастор Микола Савчук.

Уявіть, що ви опинилися на підводному човні, який іде на дно. Двигуни відмовили, шанси випливти на поверхню – нульові…

Що ви відчуватимете? Розпач? Страх? Безнадійність?

Саме в такому становищі перебуває людство унаслідок гріхопадіння. От тільки люди реагують на це по-різному.

Самообман

Хтось намагається ігнорувати серйозність ситуації, відмахнутися від неминучої загибелі. Адже на борту є запаси їжі, та й повітря ще не так скоро закінчиться!

Іншими словами: «Душе, маєш вдосталь добра, зібраного на багато років: спочивай, їж, пий, веселися…» (Луки 12:19). Головне – не думати про те, що буде потім.

Очевидно, така стратегія свідомо програшна. «Бенкет під час чуми» дає дуже коротку та ілюзорну втіху.

Тому стародавній мудрець і сказав: «Радій, юначе, своїм молодим віком, і нехай твоє серце зазнає приємних почуттів за днів твоєї молодості, – ходи за велінням свого серця і захопленням твоїх очей, але завжди пам'ятай: за все, що робитимеш, тобі доведеться звітуватись на Божому суді» (Еклезіяста 11:9).

Самоправедність

Цей підхід можна порівняти із тим, якби пасажири підводного човна захотіли підняти його, упершись руками у стелю: «Ану всі разом! Ще трохи! А тепер іще раз!».

Такі старання неминуче призведуть лише до розчарування та озлоблення на тих, хто не бажає приєднуватися, – звідси й типова реакція фарисеїв на інших грішників.

Біблія прямо показує, що ми не здатні врятуватися власними зусиллями: «Адже ви спасенні благодаттю через віру, і це не від вас, це Божий дар, не від діл, щоб ніхто не хвалився» (Ефесян 2:8-9).

Наші добрі вчинки, безумовно, важливі, але їхньою метою має бути не щось «заробити», а виявити подяку Творцеві за вже запропоноване спасіння.

Прийняття допомоги згори

Для початку слід зрозуміти, що ваш підводний човен оснащений радіозв'язком, і, можливо, хтось уже вас шукає і надсилає вам сигнали. Усе, що потрібно, – просто відповісти, визнавши своє важке становище та попросивши втручання у вашу проблему.

Саме в цьому і полягає суть Євангелія: ми не можемо «витягнути» себе самі, та й не маємо такої необхідності, адже Бог уже дарував нам Спасителя.

За нами залишається вибір – повірити в це чи й далі марно самостверджуватися.

«А що Законом ніхто не оправдується перед Богом, то це ясно, оскільки праведний житиме вірою» (Галатів 3:11).

А тепер уявіть собі фінал історії: вам удалося встановити контакт із поверхнею, за вами спустилися в морські глибини, щоб дістати із непроглядного мороку на сонячне світло…

Які емоції наповнять ваше серце цього разу? Захват? Захоплення? Радість?

А як щодо співчуття до тих, хто залишається на дні? Просто подумайте про це.

«Я ВВАЖАЮ БОГА ПРІОРИТЕТОМ»

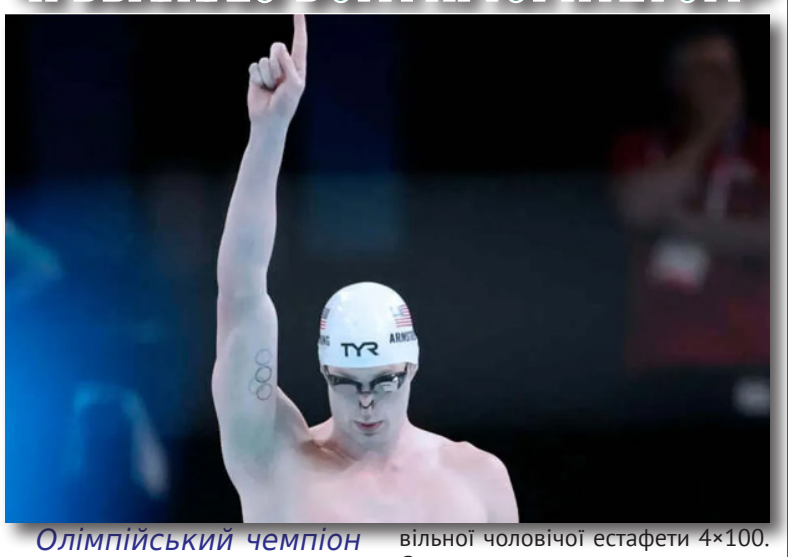

Олімпійський чемпіон Гантер Армстронг, який здобув золото із плавання для збірної США, заявив, що його віра в Бога є найважливішим аспектом його життя.

«Я вважаю Бога пріоритетом, – сказав спортсмен в інтерв'ю Baptist Press. – Я не можу жити без Нього».

Армстронг, 23-річний спортсмен, виграв золоту медаль на Олімпійських іграх у Парижі з результатом 46,75 секунди на третьому етапі вільної чоловічої естафети 4×100. Спортсмен активно використовує свою платформу, щоб скеровувати людей до Господа. Він наголосив, що його християнська віра – це «перше, що я хочу, щоб люди бачили і знали про мене».

«Біль часто є найбільшим каталізатором змін у житті», – сказав він Baptist Press, додаючи, що іноді «Бог ставить у ситуацію, коли у вас не залишається іншого вибору, як звернутися до Нього».

Армстронг продовжує ставити свою віру у пріоритет, регулярно вивчаючи Біблію.

CBN.

НЕ ВІДЧУВАЄШ, ЩО БОГ ТЕБЕ ЛЮБИТЬ?

Почуття мінливі, тому не варто повністю покладатися на них. Однак можна покладатися на істину Божого Слова. І ось що воно каже.

Бог полюбив тебе, перш ніж ти дізнався про Нього. «Ми любимо, бо Він перший полюбив нас» (1 Івана 4:19).

Навіть якщо всі залишать, Бог не покине тебе.

«Хіба матір забуде свою дитину, щоб не помилувати те, що вийшло з її лона? Якщо ж і жінка це забуде, то Я тебе не забуду! – сказав Господь» (Ісаї 49:15).

Бог прийняв тебе до Своєї родини.

«Подивіться, яку любов дав нам Отець, щоб ми звалися Божими дітьми» (1 Івана 3:1).

Ніщо не може змінити Божу любов до тебе.

«Адже я переконаний, що ні смерть, ні життя, ні ангели, ні влади, ні теперішнє, ні майбутнє, ні сили, ні висота, ні глибина, ні будь-яке інше творіння не зможе нас відлучити від Божої любові, яка в Ісусі Христі, нашому Господі» (Римлян 8:38-39).

Бог віддав найцінніше заради взаємин з тобою.

«Любов не в тому, що ми полюбили Бога, а в тому, що Він полюбив нас і послав Свого Сина як примирення за наші гріхи» (1 Івана 4:10).

БУДЕННА ПОЛОВИНЧАСТІСТЬ

«І підійшов Ілля до всього народу й сказав: Чи довго ви будете скакати на двох галузках? Якщо Господь Бог – ідіть за Ним, а якщо Ваал – ідіть за ним! Та не відповів йому народ ані слова» (1 Цар. 18:21).

Зазвичай вважається, що головний посил цього тексту – думка, що людині треба визначитися. Насправді ж я бачу тут дещо інше. Коли я навчався в музичному училищі, один викладач часто розповідав історію про жінку, яка продавала молоко, – розповідав для студентів, які не могли видобути зі свого інструмента чистого звуку й часто фальшивили. Отож одна жінка в спекотний день продавала на ринку молоко. Ближче до обіду вона зрозуміла, що в її посудинах уже не молоко. І тут до неї підходить якийсь чоловік і питає: «А це у вас молоко чи сметана?». І вона відповіла: «Ну, щось таке...»

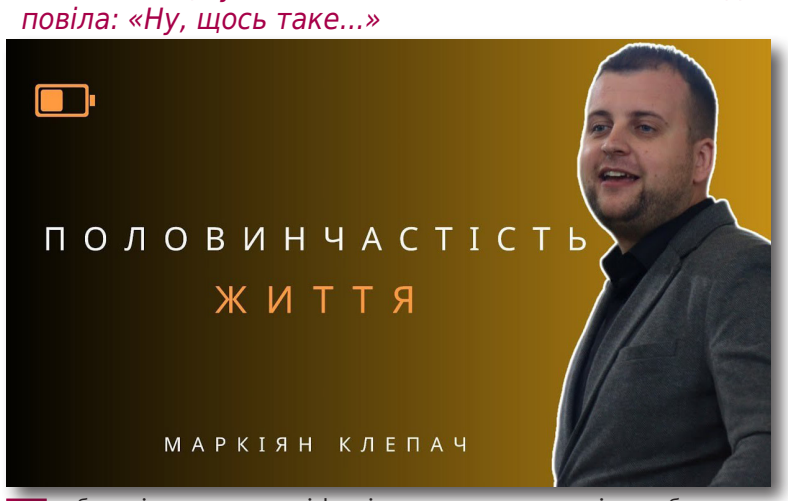

Так буває і в нашому житті. Іноді якась частина нашого життя, нашої посвяти Богові, наших відповідей на поставлені запитання буває дуже невизначеною. Іноді запитуєш людину, чи зможе вона щось зробити або прийти кудись, а з її відповіді нічого незрозуміло.

От і пророк Ілля, стикнувшись із таким, сказав: «Люди, та досить уже! Визначтеся нарешті: якщо Господь – Бог, то служіть Йому, якщо ж Ваал – то вже будьте з ним». Але найцікавіша наступна фраза – люди йому нічого не відповіли. Як на мене, вони не зробили цього з однієї причини, хоча їх може бути й кілька: «Почекаємо й подивимося, час покаже...»

Із таким стикаємося й ми. На багатьох напала якась пошесть – невизначеність у власному житті. Звісно, є запитання, на які ми справді не можемо дати відповіді. А є й такі, на які ми не хочемо відповідати, бо це зобов'яже на щось робити, за щось відповідати.

Люди, до яких промовляв Ілля, жили за принципом: «Якось та й буде». Часто таким принципом керуємося й ми. І насправді якось воно й стається, але те «якось» не завжди нас задовольняє. Тому спробуймо робити конкретніший вибір і приймати чіткіші рішення.

Половинчастий – який він?

Згідно зі словником половинчастий – це той, хто позбавлений цілісності, послідовності, невизначений, схильний до компромісів, непослідовний у своїх поглядах та вчинках. Сьогодні він такий, а завтра – вже інший. Це люди, з якими дуже легко домовитися. Вони швидко погоджуються, щось обіцяють. А потім ти їх не знайдеш. І особливо я засмучуюся, коли чую: «Тут таке діло...»

Непослідовній людині дуже складно щось довірити, бо важко передбачити, чи буде вона завтра там, де домовилися. Робити щось крок за кроком – не в її стилі. Це невизначена людина, яка на всі запитання відповідає: «Ну, може...», «Побачимо...», «Спишемося...», «Залежить від погоди...» І цей список можна продовжувати безконечно.

Половинчастий завжди готовий на компроміси. У кожній ситуації він шукає, як вигідніше, навіть якщо це не дуже чесно. Такі люди схожі на флюгер, який рухається туди, куди віє вітер. Їхні погляди невизначені. Сьогодні ти ніби поговорив із ним і зрозумів його, а завтра вже не можеш повірити, що говориш із тією самою людиною.

Половинчастий говорить правду, але не всю. Або не завжди. Бо завжди говорити правду не дуже вигідно. Такі люди часто вважають, що в житті не все так однозначно, не все біле – таке вже й біле, і не все чорне настільки чорне.

Це той, який робить щось добре, звісно, бо він же в церкві, а християнам треба служити. Але робить не до кінця. На запитання: «Ну, коли вже?» вони відповідають: «Я в процесі». Пригадую, як я спонукав деяких молодих людей до проповіді. Один говорив: «Я готуюся». Якось я запитав: «Може, тобі допомогти? Який ти вірш обрав, які думки маєш?». Він відповів: «Я сам тебе наберу, коли буду готовим. До того мене не чіпай». Це був 2021 рік. Я терпів пів року, рік... А потім вирішив нагадати про себе. А він: «Я ж тобі сказав, що сам скажу». Він дотепер у процесі.

Тобто є люди, які щось і роблять. І це щось настільки важливе, що їх не можна відволікати. Але якщо спитаєш про результат, то вони ще й образяться. Але Біблія каже, що працю оцінюють за плодами. А плід – це щось завершене, те, що можна побачити, скуштувати.

Звісно, легше просто робити якусь одну справу, ніж доробити її до кінця. Бо коли ти завершиш одну, тобі дадуть іншу. А якщо ти вже щось робиш, іншої роботи тобі не дадуть.

Половинчасті поводяться як християни, але не зовсім, не всюди і не завжди. Є місце, де вони – бездоганні, а є місця, де не вигідно так поводитися. Зникають принципи. Змінюються манери, мова, поведінка.

Небезпека половинчастості

З половинчастими бути поруч дуже важко. Через них виникає багато проблем. Але в церкві чомусь ми ставимося до них доволі лояльно. Ми ж християни й маємо всіх любити! Проте ми повинні викривати таку поведінку, бо стан таких людей вкрай небезпечний.

Іноді християни поводяться так, ніби Бог має тішитися з того, що вони взагалі ходять до церкви, називають себе віруючими й ще навіть щось роблять. Один мені каже: «Та я міг би й того не робити». – «Та, звісно, Міг би. Бо це треба не мені, не пастору й не Богу, а тобі. Тому якщо ти так говориш, ти в глибокій проблемі».

Чому ми так чинимо? Тому, що так вигідніше. Так легше жити. Але Бог дивиться на це зовсім по-іншому. Пригадаймо хрещення Ісуса. «Тоді прибуває Ісус із Галілеї понад Йордан до Івана, щоб христитись від нього. Але перешкоджав він Йому й говорив: Я повинен христитись від Тебе, і чи Тобі йти до мене? А Ісус відповів і сказав йому: Допусти це тепер, бо так годиться нам виповнити усю правду. Тоді допустив він Його» (Матвія 3:13-15).

Цей текст чітко й однозначно пояснює, що саме зі Слова ми маємо виконувати, а чим можна знехтувати. Відповідь очевидна – виконувати все. Не можна бути християнином на 97,7%. Так не буває. Тож стан половинчасті дуже й дуже небезпечний.

Інколи нам вигідніше «недовірити» – тобто вірити, але не до кінця. Бо якщо віриш, то мусиш жити так, як віриш. Якось я підійшов до одного юнака з нашої церкви й запитав, які в нього плани на життя. Він відповів, що з часом планує прийняти водне хрещення й служити Богові. «Ти ж повнолітній, – кажу. – Що заважає тобі зробити це вже зараз?». – «Та я ще пожити хочу!». Ця відповідь мене вкрай здивувала. «А ми всі що робимо – мучимося, надміру страждаємо?» – запитав я. В його устах хрещення виглядало як смерть. Звісно, воно й символізує смерть, але ж не означає, що після нього наше життя стає сумним і безбарвним.

І це думка не лише однієї людини. Деякі вважають: «Ось тут церква, а тут – моє життя. От наживуся – тоді буду готовим долучитися до церкви». Ця думка доволі популярна. Проте це величезний обман.

Насправді рішення стати повноправним членом церкви, а не половинчастим її відвідувачем не потрібне нікому, окрім нас самих.

Право на самовизначення

Бог закликає людей визначитися, але рішення приймаємо ми. Наприклад, коли дзвонить телефон, ми маємо право обирати, як зреагувати. Можна підняти трубку, можна проігнорувати, а можна вибити, мовляв, зайнятий.

І десь так можна і з Богом. Він робить спробу «додзвонитися» до нас, але не буде змушувати нас прийняти Його дзвінок. Він чекатиме, коли ми зробимо це самі. І часто ми можемо чути Божі слова, але виконувати їх половинчасто. Приклади знаходимо в Біблії.

Саул отримав від Самуїла повеління піти проти амаликитян і зробити їх закляттям (знищити). Тобто воля Божа проста й однозначна. Як же вчинив Саул? «Та змилосердився Саул і народ над Аґаґом, і над найліпшим з його худоби дрібної й з худоби його великої та з товару вгодованого, і над вівцями, та над усім добром, і не хотіли зробити їх закляттям. А все маловарте й худе – його зробили закляттям» (1 Самуїла 15:9). Тож Саул почув одне, а зробив трохи по-своєму. Але найцікавіше, як він це пояснив. «І прийшов Самуїл до Саула, а Саул сказав йому: Благословенний ти в Господа! Я виконав слово Господнє. А Самуїл сказав: А що це за мекання цієї отари в ушах моїх, та рик великої худоби, що я чую?» І сказав Саул: Від амаликитянина привели їх, бо народ змилосердився над найліпшим із худоби дрібної та з худоби великої, щоб зарізати в жертву для Господа, Бога твого, а позостале вчинили закляттям» (1 Самуїла 15:13-15).

І ось що найсумніше. Завдання для Саула було досить чітким. Попри серйозні ризики він пішов у бій зі своїм військом, пішов на Амалика, як і сказав Бог, а не на когось іншого. Багато всього знищив там, як і було сказано. І вважав, що виконав те, що Бог сказав йому.

Іноді так буває і в нашому житті. Зробимо якусь частину справи – і задоволені, мовляв, ми ж старалися, зробили щось. А згадаймо про Саула – яким його бачив Господь. Що про це думав Саул – відомо. А тепер думка Божа. Ось як її висловив Самуїл: «Ти погордив Господнім словом, а Господь погордив тобою, щоб не був ти царем над Ізраїлем» (1 Самуїла 15:26).

Господи, невже Тобі замало того, що зробив Саул? Невже не можна домовитися про решту? Виявляється, ні. Навіть якщо ти зробив майже все – це не має значення.

Дуже часто воля виконується половинчасто. І в цьому небезпека для нашого життя. У своєму уявному духовному журналі ми ставимо собі плюси: на зібранні був, на молитву сходив, у хорі співаю. Але вкрай рідко чуємо Господні слова, які почув Саул через Самуїла. Тому можемо думати, що такі плюси нам ставить і Господь. А Бог дивиться на серце й молитви. І Його думка може відрізнятися від нашої чи інших людей про нас.

Половинчастість і повнота

Буває, коли людина віддає частину чогось, а хоче, щоб вважали, що вона віддала все. Пригадуєте Ананія та Сапфіру, які так зробили. «І промовив Петро: Ананію, чого сатана твоє серце наповнив, щоб ти Духу Святому неправду сказав та присвоїв із заплати за землю? Хіба те, що ти мав, не твоє все було, а продане не в твоїй владі було? Чого ж в серце своє ти цю справу поклав? Ти не людям неправду сказав, але Богові!» (Дії 5:3-4). Результат був трагічним – смерть і Ананія, і Сапфіри.

На перший погляд, нічого страшного ці люди не зробили. Вони продали своє, віддали іншим – великі жертводавці! Проблема в тому, що багато людей, віддаючи частину, дуже хочуть, щоб здавалося, наче вони віддали все.

Але Бог знає наші мотиви. І мотиви Ананія та його дружини тут чітко прослідковуються. У попередньому розділі йдеться про одного шанованого чоловіка: «Так, Йосип, що Варнавою, що в перекладі є син потіхи, був прозваний від апостолів, Левит, родом кіпрянин, мавши поле, продав, а гроші приніс, та й поклав у ногах у апостолів» (Дії 4:36-37). Побачивши, що цей учинок набув схвалення, подружжя вирішило повторити його, але не до кінця. Ніхто ж не знав про величину суми, яку вони отримали. Звісно, можна було сказати, що то частина, але ж це буде не та слава.

Є люди, які можуть робити щось більше, а є такі, які не можуть. Є такі, які можуть пожертвувати все, а інші не можуть. І проблема не в цьому. Вона в тому, що я бажаю, щоб усі думали, що я зробив усе, що міг. Та Бог сприймає не так, як люди. Із людьми вирішити все дуже просто. Але висновок наведеної вище історії висловлений у цих словах: «Ти не людям сказав неправду, а Богові».

Наша природа за своєю сутністю нецілісна. Вона схильна до половинчастості. Але наша мета – виконувати все, що каже Бог.

Багато хто читає Боже Слово або принаймні чує його в проповідях на зібранні. Але головне – не чути й знати, а виконувати його повсякденно. У цьому виявляється наша вірність Богові. Йому цінна не наочна побожність, коли в церкві ми правильно поводимося. Йому важливі наші мотиви, наше серце, наша щоденна поведінка – послідовне, стабільне, добровільне виконання Божого Слова, а не лише його окремих частин.

Маркіян КЛЕПАЧ.
м. Львів.

ПРО ТОКСИЧНІСТЬ

Токсичність – це властивість деяких хімічних елементів згубно впливати на живі організми і здоров'я людей.

В останні роки багато говорять про «токсичну поведінку» – коли свідомі чи несвідомі дії однієї людини в групі, команді, колективі чи стосунках згубно впливають на іншу людину, постійно викликають негативні емоції з усіма відповідними наслідками.

Що варто робити і пам'ятати, коли відчуваєш таку поведінку щодо себе?

Токсичність ніколи не вдасться перемогти токсичністю. Це все одно, що лити оливу у вогонь.

«Не будь переможений злом, але перемагай зло добром!» (Римлян 12:21).

Хтось має це припинити. Традиційно швидше це вдається мудрішому учаснику.

Не варто мовчати. Якщо вам неприємно чути на свою адресу іронію, сарказм – скажіть про це.

«А коли прогрішиться твій брат проти тебе, іди й йому викажи поміж тобою та ним самим; як тебе він послухає, — ти придбав свого брата» (Матвія 18:15).

Якщо дві попередні поради не працюють, тоді обмежте спілкування.

«Якщо це можливо і якщо це залежить від вас, живіть у мирі з усіма людьми» (Римлян 12:18).

Назар САВЧУК.

6 ПРИНЦИПІВ МОЛИТВИ ВІД ЦАРЯ ДАВИДА

Ось шість особливостей молитви Давида, які стануть для вас, благословенням, якщо ви будете їх дотримуватися.

Чесність

Коли Давид волав до Бога у своїх псалмах, він робив це з глибини серця, з самої глибини переживань – чи то страх, чи смуток, чи розчарування. Не мало значення, що відчував Давид, він просто ніс це до Бога. Замість того, щоб ретельно підбирати слова, Давид ділився ними із незворушною чесністю. Він почувався комфортно з Богом як своїм найкращим другом і ділився з Ним всім, що було в нього на серці.

«Скажу-но я Богові, скелі моїй: "Чому Ти забув мене? Чому я ходжу понуро, пригнічений ворогом?". У кістках моїх – виснаження; глузують з мене мої супротивники, щодня промовляючи до мене: "Де твій Бог?"» (Псалом 41:9-11; тут і далі переклад НПУ).

Сміливість

Давид часто просив Бога про щось. Чи то сила, чи комфорт, чи якась послуга, чи прощення гріха. У Давида був довгий список того, що він вважав за необхідне. І в його проханні не було й тіні сумніву. Тільки повна впевненість у тому, що Бог дасть те, що йому потрібно.

«Почуй, о Господи, благання про правду; прислухайся до мого волання, зваж на мою молитву, що з вуст нелукавих лине. Я кличу до Тебе, бо Ти відповіси мені, Боже; нахили вухо Твоє до мене, почуй мову мою. З'яви дивну милість Твою, о Визволителю, Що рятуєш правицею Своєю тих, хто надію покладає на Тебе в протистоянні з ворогами» (Псалом 16:1, 6-7).

Давид молився сміливо, тому що знав, яким особливим він був для Бога. Він знав, що Бог, Який так сильно його любить, вислухає кожне його слово і милостиво дасть все, чого він потребує. Він говорить у Псалмі 3:5: «Голосом моїм я кличу до Господа, і Він відповідає мені зі святої гори Своєї», що свідчить про його серйозну довіру до Бога.

Проголошення природи Бога

Давид часто стверджував здатність Бога задовольнити його прохання. Він демонструє віру в Божий характер, який дає надію його благанням. Це переносить його молитви зі стану втомленої безнадійності або жебрацтва до стану впевненості та готовності до прийняття.

Давид починає словами: «До Тебе, Господи, підношу мою душу. Боже мій, на Тебе надію покладаю; тож не дай мені вкритися соромом, нехай вороги не радіють перемозі наді мною» і закінчує: «Не дай жодному з тих, хто на Тебе надію покладає, бути посоромленим» (Псалом 24:1-3).

Хвала Господа

Слова любові Давида явно виражені в похвалі, яка пронизує всі його прохання і відверті розмови.

«Прославлю Тебе серед народів, Владико, співатиму Тобі поміж племенами. Бо велика аж до небес милість Твоя і аж до хмар – істина Твоя. Піднімися понад небесами, Боже; над усією землею – слава Твоя!» (Псалом 56:10-12).

Давид поклоняється Богові, описуючи Його характер:

«Милостивий і милосердний Господь, довготерпеливий і щедрий на доброту. Він не буде постійно вести судову суперечку й гнів триматиме не вічно. Не за нашими гріхами Він вчинив нам і віддячив нам не так, як ми заслужили нашими переступами. Адже як високо небо над землею, так звеличилася милість Його над тими, хто Його боїться. Як далеко схід від заходу, так віддалив Він від нас наші беззаконня» (Псалом 102:8-12).

Давид не просить Бога бути милостивим, він констатує, що Бог уже милостивий.

Вказівки своїй душі

Коли Давид відчував слабкість або розчарування, він не дозволяв цим емоціям захопити себе. Замість цього він промовляв сам до себе. Він постійно заохочував своє серце і розум продовжувати вірити і дякувати Господу.

«Чому ти сумуєш, душе моя, і чому журишся в мені? Сподівайся на Бога, адже я ще прославлятиму Його – мого Спасителя!» (Псалом 41:6)

Він дає вказівки своїй душі пам'ятати доброту Господа:

«Благослови, душе моя, Господа і не забувай усіх добрих діянь Його!» (Псалом 102:2).

Надія

Не всі молитви Давида були негайно почуті. Але замість того, щоби здатися, коли нічого не змінюється, Давид продовжує вірити і говорити собі, що надія є завжди.

«Однак я твердо вірю, що побачу доброту Господню на землі живих. Надійся на Господа, будь мужнім і серце своє зміцни. Надійся на Господа!» (Псалом 26:13-14)

Це справжня зріла віра – очікувати, що Бог працюватиме, навіть якщо ви ще цього не бачите.

У підсумку

Давид ще не був царем, коли писав більшість тих рядків. Навпаки, його переслідував Саул зі своєю армією. Давид ховався від смерті в пустелі і міг легко звинуватити Бога, запитувати, чи Бог справді його любить і за що Він його карає. Примітно, що Давид ніколи не сумнівався у своєму ходінні з Богом або у своїй цінності для Нього (принаймні, довго). Він знав, що цінний для Бога і прощений. Але він ніколи не вірив, що міг би отримати якусь вигоду з Божої милості. І не думав, що бути цінним для Бога – це привід для гордості. Навпаки, знав, що це була Його милість – знати, наскільки його люблять.

Коли він говорив із Богом, то називав себе «зіницею Його ока». Він твердо стояв на фундаменті знання, Хто такий Бог і ким він був для Бога. І це робило його молитву дієвою.

Багатьом із нас також варто засвоїти ці речі. Нам потрібне це розуміння Божого серця і Його вірності щодо нас. Потрібне таке глибоке усвідомлення своєї цінності для Нього. І тоді зможемо досягнути такого ж рівня близькості, який мав із Богом Давид. А це, зрештою, головний сенс усіх наших молитов.

Джейд МАЗАРІН.

НА ЩО ЗДАТНА ВСЬОГО ОДНА МОЛИТВА

За часів Другої світової війни в Румунії жив один смиренний німецький тесля, який любив Господа. Ще він любив молитися і ділитися своєю вірою, але плачем його серця і найзаповітнішою молитвою було бажання привести хоча б одного єврея до віри в Месію.

Він був старий, хворий і бідний, і в районі його проживання не було євреїв, але він ревно молився про те, щоб Бог привів хоча б одного єврея і він би поділився з ним доброю звісткою про Ісуса.

Тільки одного...

І ви ніколи не зможете навіть припустити, що зробив Бог...

Крістіан Вольфкес знав, що Бог може відповісти на його молитву, і був достатньо впевнений у тому, що свого часу Бог приведе до нього єврея. Людиною, яку Він привів, був лівий інтелектуал, що вільно розмовляв дев'ятьма мовами, біржовий брокер за професією і атеїст. Його звали Річард Вурмбранд. Раніше Річард читав Біблію і знайшов її непереконливою, але його байдужість та інтелектуальні заперечення не могли змагатися з арсеналом молитов і сліз, у які містер Вольфкес вкладався протягом багатьох років. Бог діяв потужно, і Його надприродна сила зробила так, що Біблія, яку тесля подарував Річарду, ожила в його руках.

Упродовж тривалого часу Вольфкес мовчав і дозволяв Богові діяти, а сам лише молився за свого нового друга. Зрештою він запитав Річарда, що той думає про Біблію.

Визнаючи, що він плакав, читаючи її, Річард переконано відповів: «Я бачу дивовижно прекрасні речі, але я знаю, що вони не для мене, адже я – єврей».

Вольфкес зумів м'яко показати своєму єврейському другові виконання месіанських пророцтв у Біблії і те, як Бог любить єврейський народ заради праотців. Вурмбранд пізніше говорив, що Вольфкес був Божим інструментом, щоб зняти пелену з його очей, і з часом Бог відкрив і його серце, і він зміг повірити в Євангеліє.

І що було далі?

Річард Вурмбранд із дружиною Сабіною привів багатьох євреїв до віри в Ісуса. З часом він став пастором месіанської громади. Але його вплив не обмежився сотнями вірян, які були під його опікою; Вурмбранд став одним із найвпливовіших вірян свого часу і навіть був визнаний одним із п'яти найвпливовіших румунів в історії.

Він був лідером тих, хто, слідуючи за ним, сміливо поширював Євангеліє за найнебезпечніших обставин; вони закидали Біблії в поїзди окупаційних російських військ; проникали в заборонені зони, щоб і там поділитися Божою любов'ю зі своїми ворогами.

Хоча переважна більшість єврейського населення, яке вони знали, була знищена в Голокості включно з усією родиною Сабіни, вони не відмовили в притулку нацистському солдату, якого пізніше переслідували комуністи.

Ув'язнений і катований за віру

У той час, коли багато єврейських вірян намагалися втекти з Румунії до Ізраїлю, Річарда Вурмбранда і його дружину комуністи заарештували за їх віру – і вони залишалися в тюрмі багато років. Під час ув'язнення Річард не тільки зазнав жахливих тортур, але був укинутий в одиночну камеру на кілька років. Навіть у в'язниці Вурмбранди продовжували поширювати Євангеліє – Річард спілкувався з чоловіком у сусідній камері, простукуючи коди азбуки Морзе.

Коли вони були чудесним чином звільнені, Вурмбранд заснував організацію «Голос мучеників», яка і досі діє для того, щоб поширювати Євангеліє там, де це заборонено законом, і підтримувати віруючих, гнаних за віру, по всій землі.

Вони переправляли Писання до Китаю і Північної Кореї за допомогою повітряних куль; через гучномовці проповідували Євангеліє, перебуваючи на кордоні з боку Південної Кореї; пересилали морем брошури на Кубу; контрабандою доставляли Біблії до багатьох комуністичних і мусульманських країн і підтримували тих, хто страждає за свою віру.

Неможливо підрахувати кількість життів, на які вплинуло життя цього єврейського чоловіка, зміненого Євангелієм.

За лаштунками історії про німецького тесляра

Після свого звільнення Вурмбранд хоча і був слабким і розбитим, погодився розповісти про своє життя жителям одного села в Румунії, які спеціально зібралися для цього. Коли він почав розповідати про дорогого його серцю тесляра, який привів його до віри, він помітив, що в натовпі плаче чоловік.

Пізніше Річард згадував: «Коли зустріч закінчилася, я підійшов до цього чоловіка. Він сказав, що його звуть Піттер, він колісний майстер, і саме він привів Вольфкеса до віри. Досі він вважав, що все, що йому вдалося зробити в житті, – це навернути одного тесляра в християнство».

Тільки одного.

Ви можете доторкнутися до життя лише однієї людини, але ви ніколи не знаєте, ким може бути ця людина. Піттер усього лише одну людину привів до віри. Вольфкес молився про те, щоб хоча б один єврей пізнав Месію. Завдяки внеску кожного з них в одну лише людину мільйони інших людей будуть у вічності разом із Богом.

Усвідомте всю силу своїх молитов і зусиль з поширення Євангелія, навіть якщо вам це здається чимось малим і незначним. Ви можете розповісти Євангеліє всього лише одній людині, але хто знає, скільком буде проповідувати вона.

ONEFORISRAEL.ORG.

БІЛЬ, ЯКИЙ Я ПЕРЕЖИВ У ПЕКЛІ

Бог дав мені видіння про пекло, яке я описав у своїй книзі «23 хвилини в пеклі». Там я розповів, про те що Бог допустив мені відчути певний рівень болю, поки я там був. Я знав, що мої відчуття були лише малою частиною того, що відчуватимуть засуджені до пекла, оскільки Бог заблокував певну частку болю для мене.

Люди запитують, навіщо Богу взагалі допускати, щоб християни відчували біль або муки, хай навіть лише у видіннях. Він допустив, щоб я відчув біль, аби я міг застерегти, що це не якийсь метафоричний або алегоричний біль. Це реальні, болісні, безкінечні страждання.

Дехто запитував мене: «Навіщо Богу взагалі було допускати відчувати біль, якщо Він заплатив за це ціну?».

Але це все одно, що сказати: «Оскільки Ісус постраждав за нас на хресті, жоден християнин тепер не повинен переживати болісні відчуття, у будь-який час і з будь-якої причини». Чому Він допустив апостолам так страждати? Їх розпилювали навпіл, розпинали догори ногами на хресті, побивали камінням, вони зазнавали корабельних аварій, їх кидали до в'язниць, били і заковували в ланцюги. Бог сказав про Павла в Діях 9:16: «Бо Я покажу йому, скільки має він витерпіти за Ім'я Моє».

Я в жодному разі не хочу ставити свій досвід на один рівень із досвідом Павла або апостолів. Я хочу сказати, що якщо Бог зумів допустити одному з найважливіших людей у Біблії зазнати величезних страждань, та ще й Його обраному народу, то хто я такий, щоб сумніватися в Його задумі?

Хоча 23 хвилини здалися мені 23 тижнями, це все одно був лише короткий проміжок часу. Те, що я пережив, було дрібницею порівняно з тим, що переживали великі мужі Божі в Біблії.

У Посланні до євреїв 11:35 говориться: «А інші бували скатовані, не прийнявши визволення, щоб отримати краще воскресіння».

Я дуже вдячний Богові за те, що це було всього лиш видіння і я не засуджений до пекла так, як засудили б людину, що втрачена для Бога. Там були чотири демони, які прагнули відірвати мені руки й ноги, але Бог не дозволив їм цього зробити. Він позбавив мене їхньої присутності, а потім помістив поруч із величезною бурхливою вогняною ямою. Саме тут я вперше побачив, як горять тисячі людей. Це було жахливе видовище.

Крім того, Бог дозволив мені відчути жахливий сморід, огидні запахи демонів і палаючої сірки, брак кисню, приголомшливі крики, сильну спрагу, голод, фізичне виснаження, паралізуючий страх, жар полум'я, самотність і, що найгірше, – безнадійність.

Почуватися безнадійним настільки нестерпно, що я ніколи цього не забуду. Абсолютне відкинення та ізоляція навіки – це немислимо. Ми навіть не можемо уявити собі, як це – залишитися без будь-якої надії.

Увесь біль, дискомфорт і жах, які я відчував у пеклі, аж ніяк не порівняти з тим, що чекає на засуджених на вічність у пеклі. В Об'явленні 14:10 говориться, що Бог буде виливати Свій гнів у повноті в майбутньому пеклі, в озері вогняному. А яка вона, ця повнота? Я би не хотів цього дізнатися.

Білл ВІЗЕ.

ieshua.org.

СЕНС ЖИТТЯ

У чому сенс життя? Як можна знайти ціль, досягнути її й отримати задоволення в житті? Чи маємо ми потенціал до здійснення чогось вагомого в житті?

Люди ніколи не перестають роздумувати над тим, у чому ж полягає сенс життя. Через роки вони оглядаються назад і дивуються, чому їхні стосунки з іншими зруйнувалися і чому вони почуваються такими спустошеними, навіть якщо й досягли всього того, що бажали. Одного баскетболіста, чиє ім'я викарбуване в баскетбольному Залі слави, запитали, яку пораду він би хотів почути, коли тільки починав грати. Він відповів: «Я би хотів, щоби хтось сказав мені: коли ти досягнеш вершини, то нічого там не знайдеш».

На жаль, порожнеча багатьох життєвих цілей розкривається лише через багато років, потрачених на досягнення бажаного.

У нашому суспільстві люди ставлять перед собою різні цілі, вважаючи, що так знайдуть сенс життя. Деякі з них включають діловий успіх, багатство, добрі стосунки, секс, розваги, благодійність тощо. Проте більшість людей визнає, що, навіть досягнувши бажаного в багатстві, стосунках та задоволеннях, глибоко всередині душі відчувають вакуум – порожнечу, яку ніщо не може заповнити.

Автор біблійної книги Еклезіаста згадує це відчуття, коли каже: «Наймарніша марнота… наймарніша марнота – марнота усе!». Ця людина мала незліченні багатства, велику мудрість, сотні жінок, палаци та сади, які були предметом заздрості сусідніх царств, найкращу їжу і вино, а також будь-які розваги. Вона досягала всього, що бажало її серце. А тепер з гіркотою підсумовує, що «життя під сонцем» безцільне! Чому ж існує така порожнеча? Тому що Бог створив нас для того, що виходить за межі «тут і зараз». Соломон сказав про Бога: «Він вічність заклав нам у серце…»

З першої книги Біблії – Буття ми дізнаємося, що Бог створив людину за Своїм образом (Буття 1:26). Це означає, що ми більше схожі на Бога, ніж на будь-яку іншу форму життя. Ми також з'ясовуємо, що:

Бог створив людину соціальною істотою (Буття 2:18-25);

Бог дав людині працю (Буття 2:15);

Бог спілкувався з людиною (Буття 3:8);

Бог дав людині владу над землею (Буття 1:26).

Він створив нас таким чином, щоб ми самі могли отримувати задоволення від життя, проте всі ці аспекти людського життя (а особливо стосунки з Богом) були пошкоджені гріхопадінням і прокляттям землі внаслідок цього (Буття 3).

В Об'явленні – останній книзі Біблії – Бог відкриває, що після багатьох подій Він знищить теперішню землю та небо і створить нову, бездоганну землю та нове небо. Водночас Він відновить утрачені стосунки з викупленим людством. Деяких людей буде визнано недостойними цього, і вони будуть вкинуті у вогняне озеро (Об'явлення 20:11-15). З прокляттям гріха буде покінчено: більше не буде ні гріха, ні суму, ні болю, ні хвороб, ні смерті (Об'явлення 21:4). А віруючі успадкують усе; Бог буде перебувати з ними, а вони будуть Його дітьми (Об'явлення 21:7).

Так ми повернемося до вихідної точки: Бог створив нас для стосунків із Ним; людина згрішила, розірвавши цей зв'язок, але Бог відновлює стосунки з тими, кого визнав гідними.

Безглуздо прожити життя, досягаючи «все і вся», щоб лише померти у вічному відокремленні від Бога! Більше того, Бог зробив можливим для нас не лише блаженство у вічності (Луки 23:43), але й у земному житті.

Та як отримати це вічне блаженство і «рай на землі»?

Лише завдяки Ісусу

Справжній сенс життя, як тепер, так і у вічності, досягається відновленням стосунків з Богом, що були втрачені під час гріхопадіння Адама та Єви. Сьогодні ці стосунки з Богом можливі лише через Його Сина, Ісуса Христа (Дії 4:12; Івана 14:6; 1:12). Вічне життя дається людині, коли вона кається у своїх гріхах (тобто не хоче більше грішити, а бажає, щоб Христос змінив її та відродив) і починає покладатися на Ісуса Христа як Спасителя.

Слід зазначити, що справжній сенс життя полягає не лише в прийнятті Ісуса як Спасителя, але й у слідуванні за Христом, пізнаючи Його, проводячи час із Ним у Його Слові – Біблії, спілкуючись із Ним у молитві і дотримуючись Його заповідей.

Ісус сказав: «Прийдіть до Мене всі втомлені та обтяжені, – і Я заспокою вас! Візьміть Моє ярмо на себе і навчіться від Мене, бо Я лагідний і покірний серцем, – і знайдете спокій своїм душам. Бо Моє ярмо любе і Мій тягар легкий» (Матвія 11:28-30). І ще: «Я ж прийшов, щоб ви мали життя і щоб над міру мали» (Івана 10:10); «Коли хто хоче йти за Мною, хай зречеться самого себе, візьме свій хрест і йде за Мною. Бо коли хто хоче спасти свою душу, той погубить її, а хто погубить свою душу заради Мене, той знайде її» (Матвія 16:24-25).

А псалмоспівець запевняє: «Хай Господь буде розкіш твоя, – і Він здійснить тобі твого серця бажання!» (Псалом 37:4).

Усі ці тексти говорять про те, що ми маємо вибір. Ми можемо продовжувати самостійно керувати своїм життям (і результатом буде пустопорожнє життя), а можемо вибрати щире слідування за Богом і Його волею щодо нас (що приведе до повноцінного життя, виконання бажань серця й отримання задоволення). Це можливо тому, що наш Творець любить нас і бажає нам найкращого (не обов'язково найлегшого, але такого, що принесе найбільше задоволення).

Якщо ви – спортивний уболівальник і хочете потрапити на професійну гру, то завжди зможете за якусь незначну суму дістати віддалене місце на верхніх рядах стадіону. Але якщо ви пожертвуєте на своє захоплення кілька сотень, то отримаєте місце, де зможете близько й безпосередньо спостерігати за розвитком подій. Щось подібне відбувається і в християнському житті. «Недільні християни» заплатили небагато. А безпосередньо спостерігати за Божою роботою можуть лише щирі послідовники Христа, які припинили гонитву за власними бажаннями, щоб слідувати Божим намірам у своєму житті. Вони заплатили набагато більше – повністю віддалися Христу і Його волі; вони і мають повноцінне життя!

Чи заплатили ви належну ціну?

ПРЕОБРАЖЕННЯ - МІРКУВАННЯ ПРО МИНУЛЕ ТА МАЙБУТНЄ

Євангеліст Лука описує подію Преображення так: «І коли Він молився, то вигляд лиця Його переобразився, а одежа Його стала біла й блискуча. І ось два мужі з Ним розмовляли, були то Мойсей та Ілля, що з'явивилися в славі, і говорили про кінець Його, який в Єрусалимі Він мав докінчити. А Петро та приявні з ним були зморені сном, але, пробудившись, бачили славу Його й обох мужів, що стояли при Ньому. І сталось, як із Ним розлучались вони, то промовив Петро до Ісуса: "Учителю, добре нам бути отут! Поставмо ж отут три намети: задля Тебе один, і Мойсею один, і один для Іллі!". Він не знав, що говорить» (Луки 9:29-33).

Петро бажає законсервувати досвід Бога та святих, не збагнувши, що дійство, яке він бачить, – не про намагання зберегти минуле, а про готовність зустріти майбутнє. Як і Петро, багато хто намагається зберегти момент, намагається повернути досвід минулого (Мойсея та Іллю), не розуміючи ні минуле, ні теперішнє. Такий псевдоконсерватизм намагається «впіймати» Бога та законсервувати в «поставмо ж отут три намети», але преображення – це не про відчуття контролю та повернення до досвіду минулого, натомість це про здатність чути «про кінець Його, який в Єрусалимі Він мав докінчити», та прийняти цю реальність Царства.

Коли ми святкуємо Преображення Господнє, ми святкуємо надію, що почалася з минулих перемог, але ніколи не була повністю досягнута та переможена. Ми святкуємо «блискучість» шляху, що веде до Голгофи, але й бачення через Голгофу далі. Мойсей, Ілля та Ісус передали служіння своїм послідовникам. Служіння – це не про завершеність, це про збудування основ, на яких зможуть будувати інші. Ісус не створив Церкву Сам, і саме тому троє учнів були свідками преображення.

Події, що описують євангелісти та апостоли, також нагадують нам про небезпеку зациклення на сьогоденні, про небезпеку вибудовувати «намети», які насправді нікого не зможуть втримати з нами. Це про довіру Богу й здатність не розділяти хрест від слави: не захоплюватися ні переможним життям без проблем і викликів, ні стражданнями без просвіту надії на покращення.

Денис КОНДЮК.

ХРИСТИЯНСЬКИЙ СВІТОГЛЯД

Світогляд – це різнобічне розуміння світу з певної позиції. Християнський світогляд, відповідно, є різнобічним розумінням світу з християнської точки зору. Світогляд людини є її «великою картиною», гармонією всіх її понять про світ. Це спосіб розуміння реальності. Світогляд є основою для щоденних рішень і тому надзвичайно важливий.

Яблуко, яке лежить на столі, бачать декілька людей. Біолог класифікує його. Художник бачить мить життя і змальовує її. Садівник побачить майно й інвентаризує його. Дитина ж побачить сніданок і з'їсть його. Те, як ми розглядаємо будь-яку окрему ситуацію, залежить від того, як ми розглядаємо світ у цілому. Кожен світогляд, християнський чи нехристиянський, намагається відповісти щонайменше на три запитання:

Звідки ми з'явилися? (І чому ми тут?).

Що не так із цим світом?

Як ми можемо виправити це?

Основним світоглядом сьогодні є натуралізм, який відповідає на ці запитання наступним чином: ми – продукт випадкових дій природи без будь-якої реальної цілі; ми не поважаємо природу належним чином; ми можемо врятувати світ за допомогою екології і збереження.

Натуралістичний світогляд породжує пов'язані з ним філософії – такі, як моральний релятивізм, екзистенціалізм, прагматизм та утопізм.

Християнський світогляд, з іншого боку, відповідає на ці три запитання на основі Біблії: ми – Божі творіння, призначені управляти світом і спілкуватися з Богом (Буття 1:27-28; 2:15); ми згрішили проти Бога і піддали весь світ прокляттю (Буття 3); Бог Сам викупив світ через жертву Свого Сина Ісуса Христа (Буття 3:15; Луки 19:10) і одного разу відновить творіння до його початкового бездоганного стану (Ісаї 65:17-25).

Християнський світогляд веде до віри в моральні абсолюти, чудеса, людську гідність і можливість викуплення.

Важливо пам'ятати, що світогляд різнобічний. Він впливає на кожну сферу життя – від фінансів до моральності, від політики до мистецтва.

Істинне християнство – це більше, ніж набір понять для використання в церкві. Біблійне християнство вже саме по собі є світоглядом. Біблія ніколи не проводить відмінності між «релігійним» і «світським» життям – існує тільки християнське життя. Ісус проголосив про Себе: «Я – дорога, і правда, і життя» (Івана 14:6) і, зробивши це, став нашим світоглядом.

ВІН ДОКОРИТЬ СВІТОВІ ЗА ГРІХ...

«Коли Я піду, то пошлю вам Його. А як прийде, Він світові виявить про гріх («обвинуватить світ за гріх» – у перекладі Українського Біблійного Товариства, в інших перекладах – «докорить світові за гріх»), і про правду, і про суд: тож про гріх, що не вірують у Мене; а про правду, що Я до Отця Свого йду, і Мене не побачите вже; а про суд, що засуджений князь цього світу» (Івана 16:7-11).

Одне з найважливіших служінь Святого Духа – Він докоряє людям за гріх. Він дає чутливість до гріха, особливо до гріха невір'я в Ісуса Христа. Святий Дух показує, що щастя людини немислиме в поєднанні з гріхом, неправедність не принесе повноцінної радості, надії та спокою і призведе до втрати усіх перспективи світлого вічного майбутнього. Тільки присутність Святого Духа на землі стримує людство від повної деградації та аморальності. Він свідчить про Христа, Який перебуває на небесах праворуч Бога Отця і готується повернутися на землю за Своїми дітьми, щоб взяти їх до Себе, та проголошує, що найлютіший ворог людства, сатана, вже переможений та засуджений.

Пізнання істини Святого Письма доступне лише завдяки Святому Духові: «А коли прийде Він, Той Дух правди, Він вас попровадить до цілої правди, бо не буде казати Сам від Себе, а що тільки почує, казатиме, і що має настати – звістить вам» (Івана 16:13). Без Святого Духа ми б ніколи не стали громадянами Небесного Царства.

Знання того, що «заплата за гріх – смерть» (Римлян 6:23) не викликає в більшості людей якихось змін у ставленні до гріха. Лише глибоке усвідомлення своєї невідповідності моральним нормам, Божій волі, встановленим вимогам державного закону викликає почуття вини, без якого справжнє покаяння неможливе. Почуття вини супроводжується незадоволенням своєю поведінкою, внутрішнім дискомфортом, розчаруваннями... І виникає воно під безпосереднім впливом Святого Духа. Саме почуття вини неприємне і приносить душевні страждання. Але так людина усвідомлює своє справжнє становище перед Богом і, очистившись від гріха, робить все можливе, аби не повернутися до старого. Тільки глибоке усвідомлення власних провин перед Богом і почуття вини перед Ним, яке не дає спокою, спричиняють принесення гідного плоду покаяння, якого Він чекає від кожного.

Святий Дух діє як обвинувач, Який викриває зло, доводить вину перед Богом, представляє праведний Божий суд. Та на цьому Його місія не завершується. Він вказує на можливість бути оправданим та вільним від наслідків гріха. Дух Божий переконує, що людям конче необхідний Спаситель, і готує серця для прийняття благодаті Божої. Переживання Його чистоти викликає усвідомлення того, що гріх не може існувати поряд із Ним, що всяка нечистота для Нього чужа. Святий – один із атрибутів Бога. Він такий за Своєю природою. Дух Божий Святий за Своєю сутністю.

«Хто має вухо, хай чує, що Дух промовляє Церквам!» (Об'явлення 3:22), – так закінчується кожне з семи послань до азійських церков. Деякі з них опинилися в духовному занепаді, проте Дух Святий постійно шукає тих, хто ще не втратив бажання налагодити стосунки із Творцем. Усім, «хто має вухо», Святий Дух дає поради, як успадкувати Божі блаженства.

Присутність Святого Духа в серці дає упевненість у спасінні та надію на спадок у вічному Божому Царстві: «Сам Цей Дух свідчить разом із духом нашим, що ми діти Божі. А коли діти, то й спадкоємці, спадкоємці ж Божі, а співспадкоємці Христові» (Римлян 8:16-17).

Свавільний гріх ображає Бога. Коли Давид згрішив, то вигукнув: «Тобі, одному Тобі я згрішив, і перед очима Твоїми лукаве вчинив, тому справедливий ти будеш у мові Своїй, бездоганний у суді Своїм» (Псалмів 51:6). Псалмоспівець розцінює свій гріх як образу Святого Бога.

Пророк Ісая у присутності Бога усвідомив власну гріховність: «Горе мені, бо я занапащений! Бо я чоловік нечистоустий, і сиджу посеред народу нечистоустого, а очі мої бачили Царя, Господа Саваота!» (Ісаї 6:5).

«Згрішив я перед Господом!..» (2 Сам. 12:13), – сказав Давид, коли Дух Святий через пророка Натана докорив йому за гріх. І ще сказав: «Як праведний вразить мене – то це милість, а докорить мені – це олива на голову, її не відкине моя голова...» (Псалмів 141:5).

У присутності Святого Духа виникає відчуття потреби в спасінні від гріха. Так в'язничний сторож із Филип, тремтячи, припав до апостолів і спитав: «Добродії! Що треба робити мені, щоб спастися?». А вони відказали: «Віруй в Господа Ісуса – і будеш спасенний ти і дім твій» (Дії 16:30-31).

Коли Дух Святий докоряє за гріх, людина усвідомлює ставлення Самого Бога до скоєного. Божий Дух діє і превентивно, розкриваючи всі ймовірні наслідки гріха, і цим запобігає його вчиненню. Йосип перед лицем особливої спокуси заявив: «Як же я вчиню це велике зло, і згрішу перед Богом?» (Буття 39:9).

Одним із важливих аспектів відчуття докору за гріх є усвідомлення Божого гніву за провину: «Бо гнів Божий з'являється з неба на всяку безбожність і неправду людей...» (Римлян 1:18); «Та через жорстокість свою й нерозкаяність серця збираєш собі гнів на день гніву та об'явлення справедливого суду Бога» (Римлян 2:5).

Важливо розуміти, що, окрім докору за гріх від Духа Святого, Який при цьому обов'язково вказує на вихід із ситуації та шлях для покаяння, існує і докір за гріх від сатани, коли людина переживає так звану псевдовину – або за надуманий гріх, тобто за те, що насправді не є переступом волі Бога, або за гріх, який Бог уже простив. Щоб стати вільним від почуття такої вини, треба вникати у Слово Боже, тому що «Законом... гріх пізнається» (Римлян 3:20), а не нашими власними уявленнями про нього, чиїмось переконаннями чи домислами.

Ігор КРОЩУК.

ПОЦІЛУНОК КОРОЛЯ

Школярі в Румунії вивчають цю дивовижну легенду, яка чудово розкриває значення хреста.

Один румунський дворянин був власником великих земельних угідь, мав багато великої та дрібної рогатої худоби; на нього працювало багато слуг, і він мав великий палац. Поруч із палацом дворянина у скромній хатині жив селянин, котрий мав лише декількох овечок. Жадібний багач підкупив кількох негідників, щоб ті вночі затягнули овечок бідняка на його поле. Після цього багач заявив, що бідняк поводиться безвідповідально, тому необхідно конфіскувати все його майно.

На міській площі відбувся суд. Проти бідного селянина було висунуто фальшиві обвинувачення. Селянин втратив усе, що мав. З нього сміялося все місто. Багач плював йому в обличчя. Бідний селянин опинився на вулиці без копійки в кишені.

Одного разу бідного селянина зустрів король, який об'їжджав свою державу. Селянин розповів королю про свою ситуацію. Король уважно вислухав бідного чоловіка, а потім дав йому два великі гаманці із золотом. Тепер у нього було набагато більше, ніж він втратив.

На очах у жителів усього міста король нахилився і поцілував селянина в обидві щоки. Цілуючи бідняка, король сказав: «Скажи всім, що туди, куди зла людина плювала, король тебе поцілував. Я нині поцілунком покрив твою ганьбу».

На хресті Король всесвіту подарував нам значно більше, ніж будь-коли ми втрачали. Він віддав нам скарб Своєї любові. Коли Ісус вигукнув: «Звершилося!», Він поцілунком зняв нашу ганьбу. Ми тепер діти Королівства, прийняті до нього з любов'ю. Нас в обидві щоки поцілував Сам Король всесвіту.

ЯК ПОЛЮБИТИ СЛОВО

«... Та в Законі Господнім його насолода, і про Закон Його вдень та вночі він роздумує!» (Псалми 1:2).

А якщо Слово Боже не дає насолоди, і немає жодної тяги до нього?

Причин кілька:

• Ви не знайомі зі Словом зблизька.

• Ви серйозно не зацікавлені у його вивченні.

• Ви занадто ліниві, щоб думати.

Усе змінюється, коли ми приймемо Слово Боже не як релігійну і священну книгу, не як просто книгу, не як богословську книгу, але як Божу волю, Господній Закон, Божий дороговказ, єдину інструкцію для нормального життя.

Тоді:

• Ви будете прагнути пізнавати Писання.

• Ви виділятимете час для його дослідження.

• Ви заглибитеся у розмірковування і будете непоспішно перечитувати божественні рядки, непоспішно повторювати їх знову і знову: саме така вказівка виходить з давньогебрейського слова «роздумує».

І о диво:

• Чим більше ви будете зі Словом, тим більше Слово буде з вами.

• Чим ближчі ви будете до Отця, тим ціннішим для вас буде час, проведений з Ним.

• Чим більше ви розмірковуватимете над Словом, тим більшу спрагу за ним відчуватимете.

БОГОХУЛЬСТВО НА ОЛІМПІЙСЬКИХ ІГРАХ

Уже багато хто писав про це, але нам варто об'єднатися в нашій опозиції безбожній культурі. Кілька думок із цього приводу.

Сам Ісус був висміяний, обпльований і розіп'ятий – усе заради спокути Його послідовників, тих, хто називає Його Спасителем і Господом. Це частина битви добра зі злом у цьому світі, і війна йде не тільки в Україні і не тільки зі зброєю в руках.

«Нарешті, мої брати, зміцняйтеся Господом та могутністю сили Його! Зодягніться в повну Божу зброю, щоб могли ви стати проти хитрощів диявольських. Бо ми не маємо боротьби проти крови та тіла, але проти початків, проти влади, проти світоправителів цієї темряви, проти піднебесних духів злоби. Через це візьміть повну Божу зброю, щоб могли ви дати опір дня злого, і, все виконавши, витримати. Отже, стійте, підперезавши стегна свої правдою, і зодягнувшись у броню праведности, і взувши ноги в готовість Євангелії миру. А найбільш над усе візьміть щита віри, яким зможете погасити всі огненні стріли лукавого. Візьміть і шолома спасіння, і меча духовного, який є Слово Боже. Усякою молитвою й благанням кожного часу моліться духом, а для того пильнуйте з повною витривалістю та молитвою за всіх святих, і за мене, щоб дане було мені слово відкрити уста свої, і зо сміливістю провіщати таємницю Євангелії» (Ефесян 6:10-19).

Світ продовжує різати ту гілку, на якій сидить.

Культура свобод, демократії та прав людей – плід християнського світогляду, який неможливий без християнських принципів. Ці люди не насміляться насміхатися над сценою з Корану. Саме тому найвідоміший атеїст Річард Докінз, який нещодавно назвав себе «культурним християнином», боїться ісламізації і не хоче її, і це не дивно.

Пора повертати християнське мистецтво. Велика частина сучасного «мистецтва» заснована на оскверненні, а не на створенні; на потворності, а не на красі; на збоченні, а не на повчанні. Автори такого «мистецтва», за словами одного філософа, буквально приречені на пекло і приносять на землю стільки пекла, скільки можуть.

Але ми повинні не тільки критикувати, а й робити його кращим. Ми повинні заохочувати обдарованих християнських митців слідувати своєму покликанню в музиці, поезії, живописі тощо, створюючи альтернативу гріховному світу.

«РОЗУМНА ВІРА».

ХРИСТИЯНИН І ПОМСТА

Чи допустимо християнам мститися? Ця тема щодня набуває все більшої актуальності. Уранці 8 липня був обстріляний дитячий лікувальний заклад «Охматдит». Це була дуже потужна атака московитської банди, яка запустила ракети по різних цивільних об'єктах, зокрема і по дитячій лікарні. Багато загиблих і поранених.

Реакція християн на це різна. Одні впевнені, що мститися не можна, а все треба віддати в Божі руки. Інші закликають до помсти і ненависті.

На ці теми дуже багато спекуляцій і нерозуміння. Насправді ненависть – важливий атрибут Божий, який іде в парі з протилежною якістю – любов'ю. Бо якщо хтось дуже сильно щось або когось любить, то, відповідно, він має щось або когось ненавидіти. Якщо я люблю правду, то ненавиджу брехню, якщо люблю здоровий спосіб життя, то ненавиджу наркодилерів... Любов завжди має протилежну сторону.

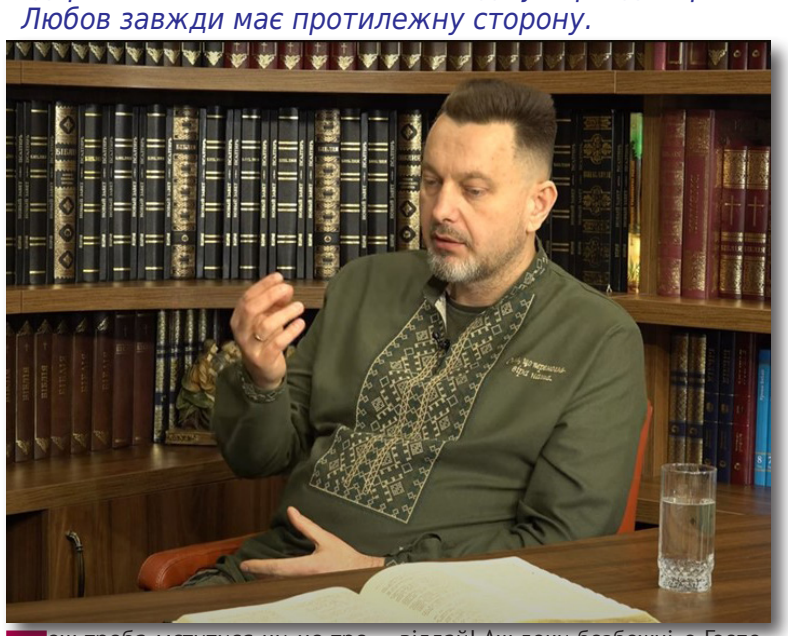

Тож треба мститися чи не треба? Що про це говорить Біблія?

Бог справедливий. Багато текстів Святого Писання підтверджують це. І Його справедливість проявляється у певних функціях. Одна з функціональних ознак справедливості – Бог чинить помсту і карає. «Бог помсти Господь, Бог помсти з'явився», – каже псалмоспівець (Псалом 93:1). А в Наума 1:2 написано: «Палкий Бог і мстивий Господь. Господь мстивий та лютий. Господь мстивий до тих хто Його ненавидить, і пам'ятає про кривду Своїх ворогів». Справедливий Бог вершить справедливу помсту і карає.

Наступне питання: а коли Бог це буде робити? Колись, у далекому майбутньому, наприкінці віків чи тепер, у нашому земному житті? Якщо тепер, то як?

Звісно, у майбутньому Бог учинить справедливий суд. Усі це знають, навіть не християни. У 19-му розділі Об'явлення чітко говориться, що Ісус Христос із мечем у руках або мечем, який виходить з Його вуст, буде воювати як Полководець на білому коні і вбиватиме ворогів, чинячи помсту. Тоді буде дуже багато трупів, і птахи небесні зберуться пожирати їх. Та зверніть увагу – Ісус це робитиме не Сам. Із Ним ітимуть святі люди, Його військо. І вони теж братимуть участь у цій останній битві, караючи ворогів і чинячи помсту. Це дуже суттєва деталь про майбутні віки.

Але чи треба тоді нам чекати, що Бог Сам втрутиться і знищить московію, як Содом і Гоморру?

Відповідь дає Давид у вже згаданому 93-му псалмі: «Бог помсти Господь, Бог помсти з'явився, піднесися, о Судде землі, бундючним заплату віддай! Аж доки безбожні, о Господи, аж доки безбожні втішатися будуть? Доки будуть верзти, говорити бундючно, доки будуть пишатися злочинці? Вони тиснуть народ Твій, о Господи, а спадок Твій вони мучать... Вдову та чужинця вбивають вони і мордують сиріт».

Давид описує те, що нині відбувається в Україні. І закликає Бога втрутитися. А як Бог може втрутитися? Чого нам чекати? Чи Він якось каратиме цих кривдників із неба, щоб звершити помсту?

Дві біблійні ілюстрації

Два розділи в Старому Заповіті – 19-й розділ Буття і 19-й розділ Суддів – описують дві подібні до нашої ситуації.

Перша історія про те, що прийшли двоє подорожніх до Содому і хотіли заночувати в праведного чоловіка на ім'я Лот. За короткий час біля його дому зібралася агресивна ЛГБТ-спільнота, яка вимагала видати подорожніх для публічного групового зґвалтування в гомосексуальний спосіб. Звісно, Лот відмовився. Розбурений натовп намагався ввірватися в його дім. І тоді втрутився Бог – спочатку осліпив тих людей, а потім взагалі спалив Содом та Гоморру і навколишні міста.

У 19-му розділі Суддів описується дуже подібна ситуація. Знову ж таки, двоє подорожніх – левит із дружиною – прийшли в Ґів'ї Веніаминову. І вирішили переночувати в одного місцевого жителя, теж праведної людини. А увечері під будинком зібралася агресивна ЛГБТ-спільнота. Вони справді дуже агресивні, якщо дозволити їм діяти. Вони атакують храми, церкви, зокрема в Аргентині або в Польщі – коли польський уряд вирішив твердо стояти на позиції заборони абортів. Вони облили кислотою обличчя священників у Мексиці. І таких прикладів багато.

Так-от, Біблія описує, як ця агресивна спільнота зґвалтувала дружину того левита у звірячий спосіб, фактично, закатувала її, бо хіть не знала меж. Жінку залишили мертвою біля порогу.

Бог не знищив це місто вогнем з неба. Але Він все ж втрутився. У 20-му розділі читаємо, що помста прийшла. Зібралася уся армія ізраїльська з усіх племен і почали воювати проти племені Веніаминового. Там, де сталась ця трагедія, жителі почали захищати гомосексуалістів, мовляв, ми не видамо їх. І почалася війна. Так завдяки збройним силам Бог покарав плем'я Веніамина.

Чому Бог у подібних ситуаціях діє по-різному? В одному випадку виливає вогонь з неба, втручається надприродно. А в іншому діє через земні структури. Тому що це Його задум. Коли є можливість, коли вже є збройні сили, коли є люди, які переймаються Божим законом, Божою справедливістю, вони зі зброєю в руках, маючи від Бога санкцію, починають звершувати правосуддя.

Отож помста – не завжди негативне почуття. Помста може бути абсолютно нормальним почуттям у рамках Божих санкцій, які Він здійснює на цій землі, встановлюючи справедливість. І для цього Йому потрібні збройні сили, силові органи, поліція, інші спецпідрозділи, служби безпеки і так далі. Це Божий інструмент для вчинення справедливості. Тому Бог не буде зливати на московію вогонь із неба, бо Він не зливав його на Гів'ї Веніамінову. Він просто зібрав людей, і люди пішли й почали битися проти Веніаміна. До речі, спершу досить невтішно. За перші два дні вони втратили більше 40 000 бійців. А вороги – содоміти, сатаністи, ґвалтівники, вбивці та терористи – не мали ніяких втрат. І лише на третій день, застосувавши правильну стратегію, вони змогли їх перемогти.

Нашу роботу Бог робити не буде

Так ось, це урок для нас. Нашу роботу Бог робити не буде. Нам потрібно боротися з ворогом, встановлюючи Божу справедливість. Звісно було б непогано, щоби пліч-о-пліч із нами стали наші міжнародні партнери, тому що чиниться злочин проти людяності, проти всього святого і справедливого, що є на землі. Оце і є Божий шлях. Ось чому Слово Боже говорить: «Хай радіють у славі святі, хай співають на ложах своїх. Прославлення Бога на їхніх устах, а меч обосічний у їхніх руках, щоб чинити між племенами помсту, між народами кари, щоб їхніх царів пов'язати кайданами, а їхніх вельмож ланцюгами. Щоб між ними чинити суд написаний» (Псалом 149:5-7).

Меч у руках Божих служителів – щоб учинити кару, звершити помсту. І ще про меч читаємо: «Бійтеся меча для себе, бо це та провина, за яку можете бути люто покарані мечем. Пам'ятайте, що є Божий суд» (Йов 19:20, сучасний переклад). Йов каже, що покарання мечем тут, на землі, може бути Божим судом, який чиниться з неба, але через певні земні структури.

Один із текстів Нового Заповіту наголошує це так: «... бо володар Божий слуга тобі на добро. А якщо чиниш ти зле, то бійся, бо недаремно він носить меча, бо він Божий слуга месник у гніві злочинцеві» (Римлян 13:4).

Тобто Бог говорить про Божого слугу, наділеного владою. Міністерство оборони, Міністерство внутрішніх справ – це виконавча влада в нашій державі, яка здійснює певні функції. Будь-який боєць ЗСУ наділений владою, будь-який поліцейський наділений владою. Якщо хтось із мечем у руках, із автоматом, з ракетами великої дальності або з протиракетними оборонними ППО щось робить, то він робить це як Божий слуга, поставлений від Бога. Тобто він має сьогодні вершити справедливість. Якщо ти чиниш зло, бійся його. Чому? Бо він – Божий слуга, він – месник у гніві злочинцеві. Тобто Бог говорить, що людина з мечем або зі зброєю є конкретно месником у гніві від Бога. Читаймо уважно Святе Письмо.

Теорія двох мечів

Отже, чи потрібно мститися? Чи маємо і чи зобов'язані ми мститись згідно із вченням Святого Письма, якщо бачимо, що чиниться зло? «Бо володарі пострах не на добрі діла, а на злі. Хочеш не боятися влади? Роби добро і матимеш похвалу від неї, бо володар Божий слуга, тобі на добро» (Римлян 13:3-4).

А тепер скажіть: напасти на чужу країну, загарбувати чужі землі, відбирати чужі півострови, міста, села – хіба це не злочин? Ґвалтувати, вбивати маленьких діток – не злочин? Я бачив дуже багато християн, які зачерствіли у своїй байдужості через пацифізм. Але думаю, що будь-який християнин підтвердить: вбивати дітей – це злочин, і цей злочин має бути зупинений і покараний. Більше того, написано, що цьому злочину і цим злочинцям має бути помста.

Саме тому Бог і говорить про теорію двох мечів. «Тоді промовляє до нього Ісус: Сховай свого меча в його місце, бо всі, хто візьме меча, від меча і загинуть» (Матвія 26:52). Тобто є два мечі. Перший – це коли ти взяв його не з волі Божої. Як у цьому випадку Петро. Бо воля Божа чітко полягала в тому, щоб Христос постраждав. Христа не потрібно було тоді захищати.

Божа формула дуже проста. Хто бере меча незаконно, тобто проти волі Божої, той обов'язково іншим мечем буде покараний. Перший меч – меч непослуху, агресії; другий – меч покарання. І цей другий меч Господь обов'язково підніме у вигляді месників, про яких Він говорить. Тому вони й наділені владою і обов'язково будуть чинити тут, на землі, помсту, щоб зупинити зло, як це передбачив Бог.

Є ще один подібний текст у Святому Писанні письма: «Коли хто до полону веде, сам піде в полон. Коли хто мечем убиває, такий мусить сам бути вбитий мечем!» (Об'явлення 13:10). Це Божа постанова. Якщо хтось прийшов із мечем вбивати, він сам буде вбитий мечем. Якщо агресор, натхнений дияволом, першим піднімає меч, то другий меч – меч захисника, який іде, ризикуючи життям, щоб захистити від цього агресора дітей, жінок, стареньких, які стоять за його спиною. Цей другий меч від Бога. Це людина яка чує поклик Божий і з Божою допомогою іде добровольцем або смиренно приймає свою місію як захисника і виконує бойові завдання. Бо так Бог передбачив, це Божа воля.

Тому коли мене сьогодні запитують: буде Бог мститись чи не буде, я кажу: буде – через структури, які Він Сам встановив.

За себе не мстіться, мстіться за ближнього

Але що тоді робити з текстом зі Святого Писання, на який посилається дехто: «Не мстіться самі улюблені, але дайте місце гніву Божому. Бо написано: мені помста належить, Я відплачу, говорить Господь» (Римлян 12:19). Тут ми бачимо чітку Божу вказівку, що за себе мстити не потрібно, потрібно віддати помсту в руки Божі. Хай Бог втручається, а нам самим не треба нічого чинити.

Слово Боже потрібно виконувати. Але багато людей чомусь неуважні і не зважають на контекст. Апостол Павло 19-му вірші 12-го розділу говорить про цю ідею, а через чотири вірші пише вже згадані рядки – 13:3-4. Послання до римлян не було розділене на розділи і вірші, це був просто лист. І апостол Павло говорить, що коли проблеми особисто у вас, то «не мстіться самі улюблені, а дайте місце гніву Божому...» І справді, самі за себе ми не повинні мститися. Якась проблема в нас, із кимось посварилися, хтось повівся з нами нечесно – тут діють всі істини Нагорної проповіді, це міжособистісні стосунки. Але коли це стосується не особистого ворога, а того, який запустив ракети, давши наказ знищити дитячий лікарняний заклад. Це не ваш особистий ворог. За себе ви не маєте мститися. Але маєте мститися за ближніх, за дітей, за немічних, за тих, за кого треба постояти. І апостол Павло через декілька віршів пише: «... бо володарі пострах не на добрі діла, а на злі. Хочеш не бояться влади, роби добро і матимеш похвалу від неї. Бо володар Божий слуга тобі на добро. А як чиниш ти зле, то бійся, бо недаремно він носить меча, бо він Божий слуга месник у гніві злочинцеві». Павло конкретно говорить, що ця людина – месник, тобто він чинить помсту, а ви за себе не мстіться, віддайте все в руки Божі, бо Він це краще вирішить.

Але якщо на тебе держава поклала обов'язок якраз і бути оцим месником, цим караючим мечем, суддею в народному суді чи поліцейським, який зупиняє злочинця, або військовим у Збройних силах, то ти маєш це виконувати.

Свої власні проблеми я з Богом якось вирішую. Але у лавах Збройних сил України я не за себе стою, я стою за інших. Так говорить святе Боже Слово.

У Бога немає терміну давності злочинів проти людяності. Бог обов'язково покарає всіх злочинців. І насамперед Він зробить це через нас. Тому зміцняємося, молимося і – діємо.

Ігор ПЛОХОЙ.

Капелан.

ОБРАЗИТИ СВЯТОГО ДУХА

У Духа Святого є почуття, які можна зачепити або поранити. Як цього не допустити?

Опиратися Святому Духу – це значить ясно чути Його голос, але при цьому боротися з Ним і не слухатися Його.

Духа Святого не можна засмучувати.

Ми викликаємо у Господа скорботу, коли впадаємо в роздратування, лютуємо, кричимо і злимося, оскільки це суперечить Його природі. Коли апостоли хотіли звести вогонь на міста Самарії, Ісус зупинив їх словами: «Не знаєте, якого ви духа» (Луки 9:55).

Духа Святого не треба вгашати.

У взаєминах із Богом необхідно постійно щось вкладати, тоді як неуважність, байдужість чи забудькуватість призводять до поступового охолодження.

Духа Святого недопустимо зневажити.

Хула на Духа Святого – це не спонтанні погані думки, а абсолютно усвідомлене і запекле відступництво, яке відкидає саму можливість покаяння.

Потоваришуйте з цією прекрасною Особистістю – Духом Святим.

Я НЕ ХОЧУ ЧИТАТИ БІБЛІЮ

Здається, це так просто – взяв і прочитав. Це ж так важливо, це Слово Боже, шлях до духовного росту і спілкування з Богом... Але ж ні, не хочеться. Інші книги можеш читати годинами, на фільм дві години не шкода, для інших справ час знайдеться, але коли мова заходить за цю книгу... Чому так?

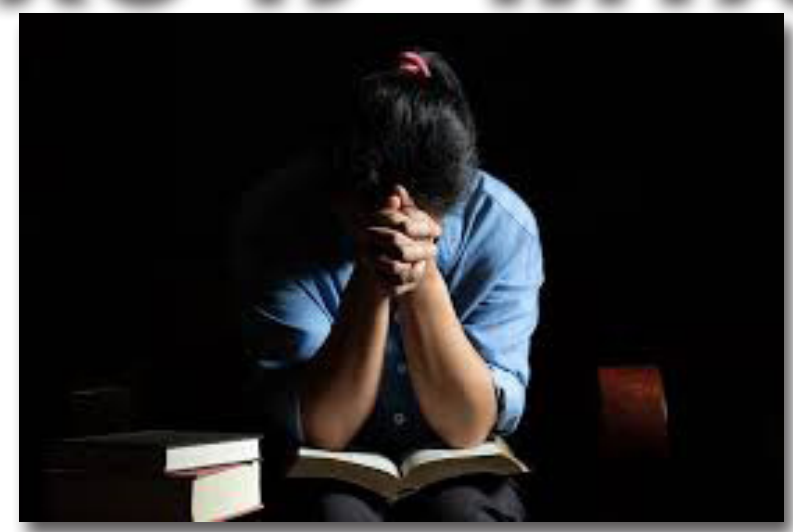

Це складна книга

Її часом важко розуміти, і треба напружувати мозок, аналізувати й думати, запам'ятовувати імена, місця, історії, розуміти жанри, особливості поезії, визначати значення слів і понять, зрештою – ставити запитання і молитовно шукати на них відповіді. Усе це означає, що для її читання потрібні час, сфокусованість, нероздільна увага, а не мультизадачність і паралельне переключання на інші додатки. Це книга не для розваги, до якої ми так звикли, а для пізнання Бога і самопізнання. Тут не вдасться просто вподобати і прокрутити далі.

Іван Франко сказав:
Книги – морська глибина,
Хто в них пірне аж до дна,
Той, хоч і труду мав досить,
Дивнії перла виносить.

Якщо це правда про звичайні книги, то тим більше про Біблію.

Це свята книга

Грішній людині важко читати Біблію, бо насправді ця книга читає її, і часто це веде до усвідомлення розуміння власної обмеженості, гріховності, потреби в перемінах, а ми так цього не хочемо. «Я просто хочу думати, що я добрий, і жити собі спокійно далі. Я просто хочу жити так, як я хочу, і щоб мені ніхто нічого не вказував». Гріх всередині людини противиться і бунтує, коли бачить Біблію, бо знає, що на її сторінках – протиотрута від нього. Гріх засліпляє, а лише чисті серцем будуть бачити Бога. Ось чому без сповідання і покаяння ніяк, інакше ви не зможете читати цю книгу або ж гріх спотворить її розуміння і ставлення до неї. Ви можете перетворити читання на суху дисципліну і законництво, вивчити сотні віршів напам'ять і знати весь зміст цієї книги, але не для себе, а для когось, не для смирення, а для гордості, не для перемін, а просто заради знання.

Це страшна книга

Вона страшна не для нас, а для диявола, бо відкриває Бога і веде до освячення та перемін в житті. Ворог душ людських зробить все можливе, щоб ви її не читали: треба поспати, треба перевірити, що там у новинах, соцмережах і як збірна зіграла, треба прогулятися, бо така гарна погода, надто втомлений, нема часу, є важливіші справи, я вже читав, там нічого нового, я нічого не розумію, я погано почуваюся... І улюблений обман диявола – я маю захотіти читати, бо інакше буду лукавити і лицемірити...

Ви завжди будете чути ці фрази у своїй голові від першої, а не третьої особи – так тонко обманює людей диявол.

Щоразу, коли ви читаєте чи слухаєте Біблію, відбувається духовна боротьба, бо є ворог, який хоче вкрасти це слово, засліпити ваш розум, зруйнувати віру, відвернути увагу на другорядне, обманути й погубити. Він добре знає, що це не проста книга, це Слово Боже, яке здатне змінити вас і в результаті викличе зміни в інших людях.

Ось чому читання цієї книги не таке, як читання інших книг, – це складна, свята і страшна книга.

Що ж робити?

Молитися щоразу перед тим, як читати Біблію, а особливо коли не хочеться це робити. Ми надто слабкі, обмежені, грішні, щоб самотужки справитися з цим.

Молитися під час читання Біблії, щоб Дух Святий дарував відкриття і допоміг зрозуміти її зміст. Істину неможливо зрозуміти – вона має бути відкрита.

Молитися після того, як прочитали чи почули щось із Біблії, щоб Бог допоміг це застосовувати в житті.

І ще. Якщо ви не сплануєте визначений час, місце і не виберете план для читання, то, найімовірніше, ви так і не почнете читати, бо будете керуватися емоціями чи обставинами.

Якщо вам не хочеться читати Біблію, прочитайте псалом 118/119. Це найдовший псалом, який цілком присвячений саме Слову Божому. Подумайте над словами й образами, які там використовуються для опису Слова Божого. А головне – зверніть увагу, як часто автор псалма молиться: «... відкрий мої очі, щоб я бачив красу Твого Закону» (вірш 18), «... душа моя гнеться до пороху, але за Словом Своїм оживи Ти мене» (25), «... дай мені розуміти дорогу Твоїх наказів» (27), «... серце моє прихили до свідоцтв Твоїх» (36). Очевидно, були моменти, коли серце псалмоспівця не дуже горнулося до Слова Божого, і тому він молиться за це, як і за те, щоб розуміти Слово і щоб воно оживило його.

Хай ці молитви стануть вашими. Можливо, варто записати їх у свій щоденник.

Бог обережно проніс цю унікальну книгу через тисячі років, хоча її неодноразово намагалися знищити, щоб саме ви знайшли в ній найбільший скарб – Його Самого. Він робить це тому, що любить вас і хоче, щоб ви могли знати Його і любити у відповідь.

Ви не любите читати Слово? Але Слово любить вас! Саме тому Слово втілилося, щоб бути з людьми, й дало Себе розіп'ясти. Воно живе і діяльне, Його не ув'язнити, воно сильніше смерті й дарує життя, тому воно непохитне і стоятиме вічно. І тому воно досі поряд з тобою.

Андрій САВИЧ.

ШЛЯХ ДО СВОБОДИ ВІД ПЕРФЕКЦІОНІЗМУ

Перфекціонізм може виявлятися у тому, що ви все намагаєтеся довести до досконалості, і на це йде дуже багато часу.

Один із проявів перфекціонізму – нетерпимість до помилок.

Стандарти перфекціоніста можуть бути завищені настільки, що вони не мають зв'язку з реальністю. Звідси й береться зневага до будь-яких недосконалостей.

Але що поганого в тому, щоб працювати над собою? Нічого. Помічати свої недоліки та працювати над ними – це прекрасно. Та є нюанс.

Нереальні стандарти транслюються та інших

Усе добре, поки ви розумієте, що ви все ще людина, а не янгол. Однак якщо у вас надто ідеальні стандарти, важко не тільки вам, а й оточенню.

Наприклад, ви не можете пробачити собі якийсь промах, бо тягнетеся до абсолютної досконалості й думаєте: «Як же я міг допустити таку помилку? Це непростимо!».

І дуже ймовірно, що так само ви дивитиметеся на інших: «Як він чи вона могли так вчинити?!».

Через таку призму складно любити

Вам буде складно розповісти про любов Христа або про Його спасіння комусь, хто опинився на самому дні. Хто припустився жахливої помилки, наприклад, програв усі гроші у казино.

Перфекціонізм говоритиме: «Вони самі винні, треба було думати».

У таких міркуваннях є частка правди, але Ісус проповідував інше вчення. Біблія говорить, що людське серце вкрай зіпсоване. І це реальність, з якою доведеться миритися, – ми за замовчуванням далекі від ідеальності.

Поки ми не приймемо факту своєї недосконалості, ми не зможемо любити ні себе, ні людей навколо. Що більше – ми не зможемо прийняти жертву Христа.

Прийшовши на землю, Ісус вказав нам шлях до справжньої досконалості. Показав, що спроби самим зробитися кращими просто смішні. Ми можемо лише «сховатися» в Його досконалості та святості. Тільки через Його жертву ми можемо отримати праведність, виправдання та спасіння.

Сказати: «Ісусе, я недосконалий, але покрий мене Своєю благодаттю» – це шлях до свободи від перфекціонізму.

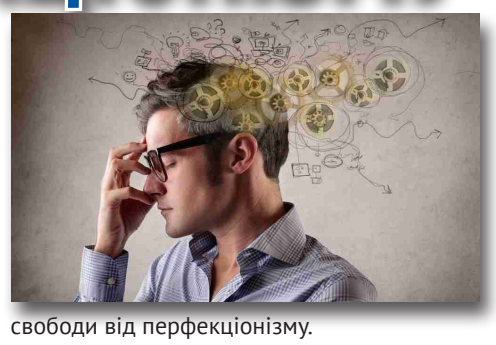

Коли ви зрозумієте, що абсолютно кожна людина недосконала і відчайдушно потребує Христа, то побачите, як ваше серце наповнюється любов'ю до людей. Ви захочете познайомити їх з Ісусом. Він прийняв недосконалого вас, отже, прийме і їх.

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ
в Івано-Франківських церквах християн віри євангельської:

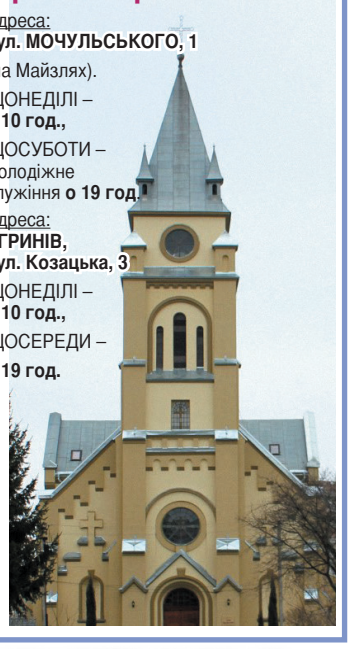

Адреса:
вул. МОЧУЛЬСЬКОГО, 1
(на Майзлях).
ЩОНЕДІЛІ – **о 10 год.**,
ЩОСУБОТИ – молодіжне служіння **о 19 год.**
Адреса:
УГРИНІВ, вул. Козацька, 3
ЩОНЕДІЛІ – **о 10 год.**,
ЩОСЕРЕДИ – **о 19 год.**

Телепрограму «Вірую» дивіться в інтернеті на viruyu.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі PAI (вівторок, четвер, субота і неділя о 17:45-й год.).

На CNL-Україна і на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 09:45-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Християнська церква «ВІФЕЗДА»
Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30
За адресою:
м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

ЯКЩО ВИ В ПОВНІЙ НЕВИЗНАЧЕНОСТІ...

Навіть якщо розвалиться весь ваш світ – Бог не зміниться.

«Бог для нас охорона та сила, допомога в недолях, що часто трапляються, тому не лякаємось ми, як трясеться земля, і коли гори зсуваються в серце морів!» (Псалом 45:2-3).

Не спирайтеся на те, якою ви бачите свою ситуацію. Довіртеся Богові. «Пізнавай ти Його на всіх дорогах своїх, і Він випростує твої стежки» (Приповісті 3:6).

Не поринайте у свої думки, але шукайте Бога. «Шукав я був Господа, і Він озвався до мене, і від усіх небезпек мене визволив» (Псалом 33:5).

Навіть якщо все йде не за планом, у Бога є план.

«Бо Я знаю ті думки, які думаю про вас, говорить Господь, думки спокою, а не на зло, щоб дати вам будучність та надію» (Єремії 29:11).

Не чекайте, поки все налагодиться саме собою, – ідіть до Бога просто вже.

«Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені, і Я вас заспокою! Візьміть на себе ярмо Моє, і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий, і знайдете спокій душам своїм» (Матвія 11:28-29).

YesHEis.

ВІРУЮ
№8 (306)
серпень 2024 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»
Газета видається на добровільні пожертвування
Р/р UA 693052990000026001025500907, АТ КБ «ПРИВАТБАНК», МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726

Редактор **Олег КАРПЮК**
Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: http://viruyu.at.ua

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.
Редакція не завжди поділяє погляди авторів.